tõid," ütles Kaie. Madise süda sai täis: „tagasi wiia? wii ise! Ohoh! enne pidasime nõuu, läksin otse Tõnu juure, palusin ja meelitasin, enne kui poisi andsid, tõin ta siia ja nüüd: wii tagasi! — Mitte koguni!" „Kuule ometi! ega ta tühja käega kodu ei läha; ostsin temale westi riide, punast ja sinist karwa. Näe, eks ole ilusad? — Ja maksawad ühte kokku rubla hõbedat! mõtle ometi, sain pool muidu! — siiski tõin sulle nahka ka, mitte nii palju kui tahtsid, eks seda saa jälle!" Nüid lõi mees käed kokku: „Kuule Kaie! wõi seda ka weel? raha raisatud, mulle ninatäis nahka, koorem narri-hilpusi, laps weel peale kauba. Küll on kena tük."

Nõnda läks weerand tund mööda: Mõlemad oliwad wait, wäikene Jaak nuttis waheşt ja Lull kolistas kingsepa asju laua peal, ilma wahet pidamata. Wiimaks ütles Madis: „ei läha muidu korda, kui pead Jaagu ära andma, kaks on meil palju sõõta!" Kaie ahju ääreşt wastu: „ei see läha korda, sina pead Lulli ära wiima!" — Jälle oliwad wait. Siis tõusis Madis pengi pealt üles, käis mööda tuba edasi tagasi, kui otsiks ta kuskilt nõu, wiimaks tuli ta ahju poole naise lähedale ja ütles lahkema näuga: „Kaie, mis meie nüid wanas eas weel riidlema hakkame! kui sa Lulliga leppid, siis ei keela mina Jaaku meile jäämast!" „Mina leppin!" wastas naine ja mees hakkas oma abikaasa käest kinni ja ütles: „noh siis tahame rahu pidada! ja näita nüid ometi Jaagukeşt seia!" Nende sõnadega wõttis ta lapse sülle, andis talle suud, ja ütles: „Oh see waene laps, pole sull isa ega ema; ma tahan su isa olla. Kaiel oli wäga hea meel neid sõnu kuuldes ja palus kõik oma mehe käest andeks, mis ta oli eksind. Nõnda oliwad nad üheteisega rahul ja pidid ikka tunnistama: „Mis Jumal annab, on hea ja õnneks; meile andis kaks last korraga, ei meil siis kaheşt ole enam, kui tarwis!"